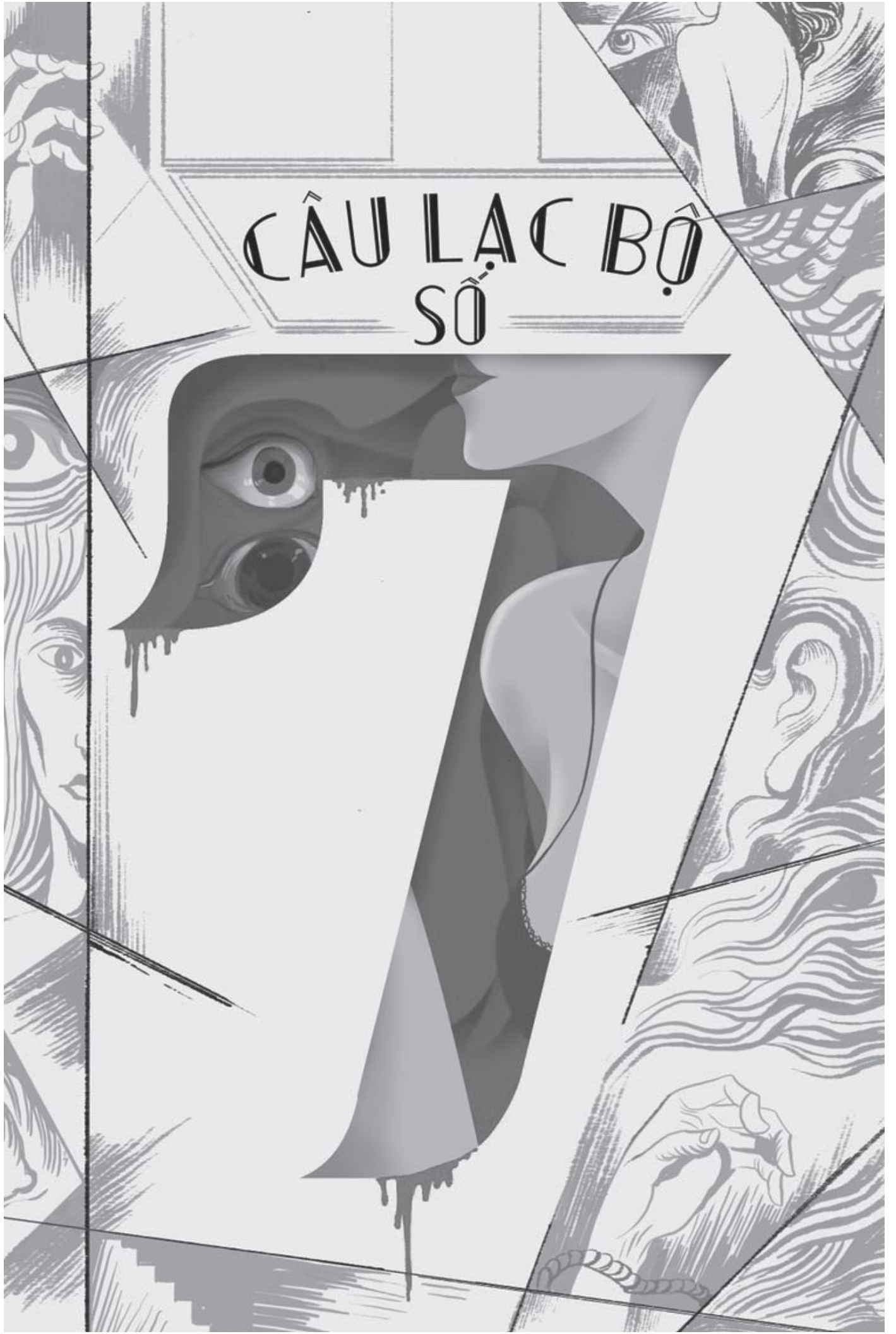

CÂU LẠC BỘ
SỞ

Email: info@linhlanbooks.vn

Copyright Linh Lan Co., Ltd 2022

CÂU LẠC BỘ SỐ 7

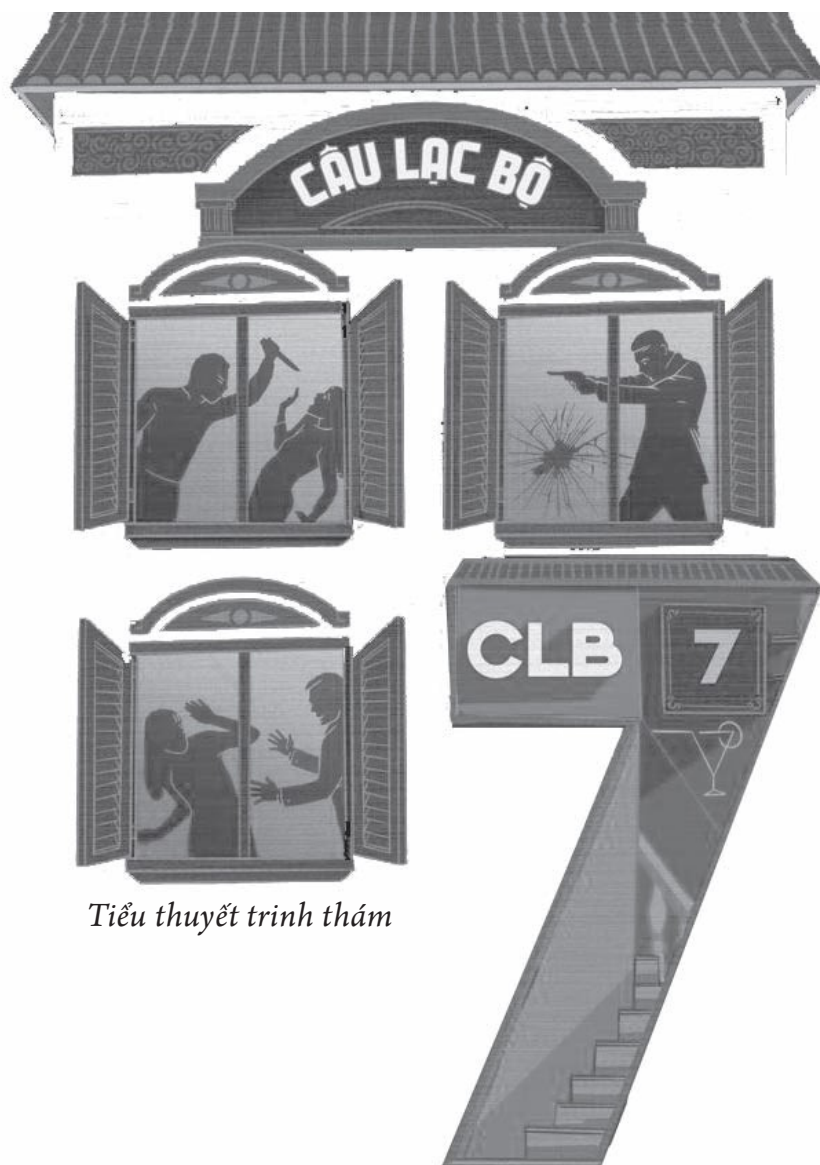
**Bản quyền tác phẩm © DILI và Công ty Cổ phần VH&TT
Linh Lan, 2022**

Trong thời hạn hợp đồng xuất bản độc quyền giữa tác giả cuốn sách với Công ty Cổ phần VH&TT Linh Lan, mọi hoạt động công bố, xuất bản, trích đăng... tác phẩm dưới mọi hình thức mà chưa được Linh Lan đồng ý đều bị coi là xâm phạm bản quyền.

DI LI

Tác giả Trại Hoa Đỏ

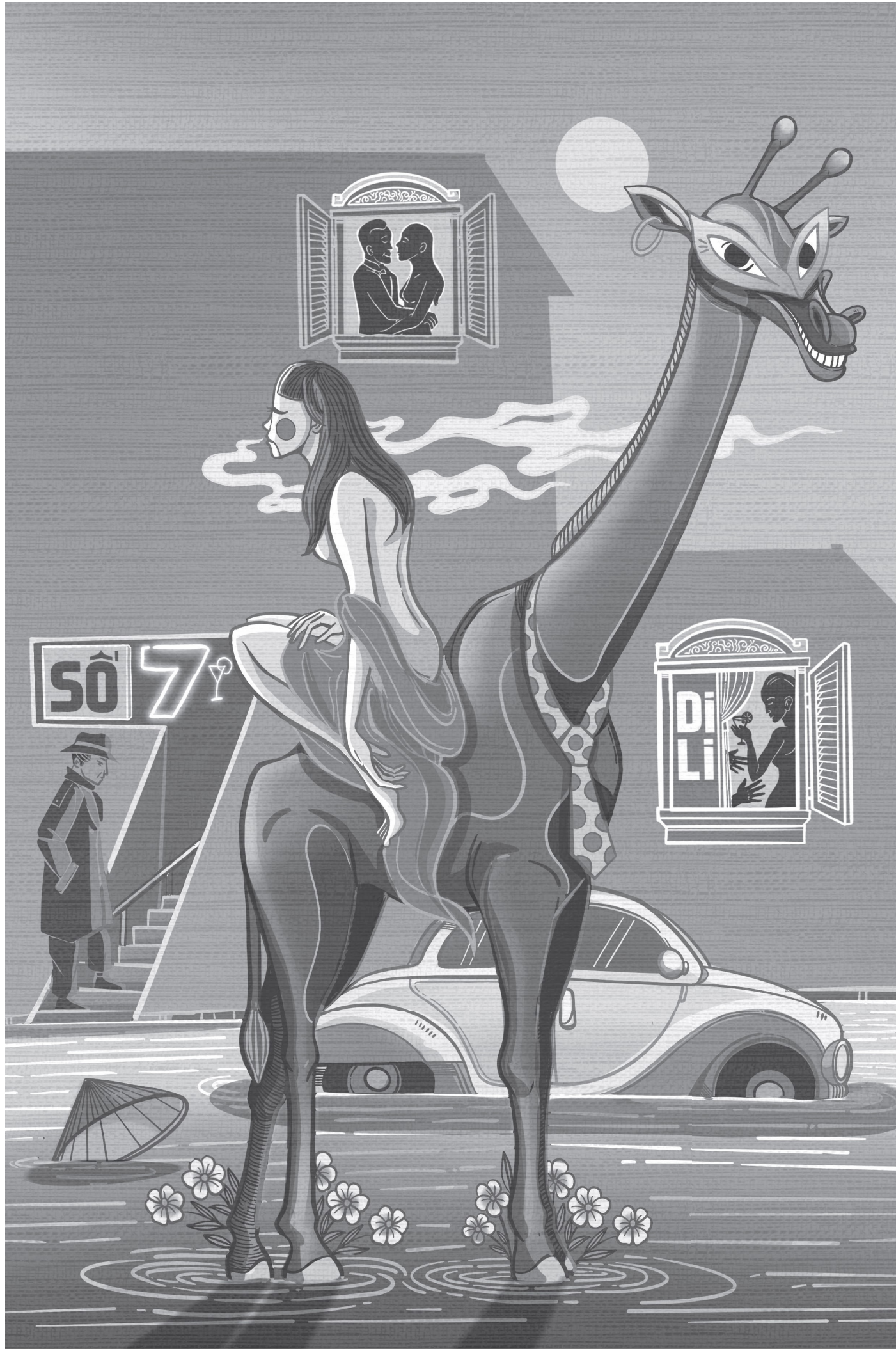
Sự quay trở lại của cảnh sát hình sự Phan Đăng Bách

Tiểu thuyết trinh thám

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Trân trọng cảm ơn những ý kiến tham vấn và đóng góp về mặt chuyên môn của Th.s luật Phạm Huy Thận, nguyên Cục trưởng - Thủ trưởng Cơ quan Điều tra Hình sự, Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao; T.S Lê Hữu Anh, phó trưởng khoa Cảnh sát điều tra, Học viện Cảnh sát Nhân dân.

“Không có thứ gì là số phận, tất cả chỉ là thử thách, trừng phạt hay bù đắp”

- Thomas Hardy -

Trong nội dung cuốn sách, nếu có những sự kiện, tên riêng, mốc ngày tháng... trùng hợp với đời thực thì đó chỉ là sự ngẫu nhiên. Cuốn sách hoàn toàn được tác giả hư cấu và không dựa trên bất cứ một sự thật hay nguyên mẫu nào.

CHƯƠNG 1

Đêm Halloween

Sàn nhảy Underground nằm lọt thỏm giữa khu phố cổ. Cửa vào bằng sắt nâu chật hẹp. Bức tường mặt tiền cũng nhỏ bé như vậy. Nhìn bề ngoài, Underground không khác gì những ngôi nhà kế bên, cũng mái ngói âm dương trầm đục, cũng màu vôi vàng lờ lỏi và những tán si già xòa bóng đen sẫm xuống hàng hiên khiến những hình nộm Dracula treo lủng lẳng trước cửa càng thêm phần kinh rợn. Đêm nay là lễ Halloween, là dịp chủ sàn chỉ việc mang xẻng ra xúc tiền. Từng tốp khách túm tụm trên vỉa hè rồi nhanh chóng biến mất sau cánh cửa sắt, trả lại sự yên tĩnh huyền hoặc của đêm phố cổ.

Mỹ Anh đến muộn. Cô không bận bịu gì lắm, song cố tình đến muộn, điều đó khiến cho cô có vẻ quan trọng hơn. Cô gái mở cửa taxi và lập tức co người lại vì lạnh. Chỉnh lại chiếc váy dạ len ngăn ngang đùi, vuốt mái tóc tím đỏ dợn sóng dài gần thắt lưng, một luồng nóng bỏng hưng phấn lan truyền khắp cơ thể khiến cơn gió rét chỉ còn hây hẩy như hơi quạt, cô mới 18 tuổi, quá tự tin và kiêu hãnh.

Mỹ Anh tiến đến trước cánh cửa gỗ màu nâu. Nó tự động mở ra. Cô hơi giật mình khi nhìn thấy hai hình nhân đen tuyền đứng đàng sau cánh cửa.

- Chào. - Cô cười gượng gạo.

- Chào chị, đây là tờ chương trình cho tuần sau. - Một hình nhân lên tiếng, đôi sừng đỏ của anh ta được lắp đèn bên trong, khiến ánh sáng biến thành màu đỏ lợt ma quái.

Mỹ Anh cầm lấy tờ giấy và lần mò trong dãy hành lang dài hun hút. Kinh khiếp thật, cô nghĩ bụng, rất giống cái nghĩa trang. Để gây ấn tượng, Underground tắt hết đèn hành lang, chỉ để vài ngọn đèn xanh nhỏ xíu dưới lối đi. Hai bên tường được dán giấy phản quang và lắp thêm các cọc nhọn. Cô nhắm mắt, để tránh nhìn vào những khuôn mặt quỷ ghê rợn đang đu đưa trên trần. Sau hành lang này, cô sẽ phải rẽ trái ở ngã ba, và cuối đường sẽ là cửa vào sàn nhảy, biển chỉ dẫn dạ quang đã cho biết điều đó. Mỹ Anh đứng trước một hàng rào lem luốc màu sơn đỏ tươi, trên lắp rèm đen, ánh nến leo lét tỏa ra từ quả bí ngô đầy răng treo trước cửa. Lắm chuyện quá. Cô không thích cái trò này. Nếu không vì cuộc vui bất tận với những người bạn, cô sẽ không bao giờ chịu mò ra khỏi căn ấm vào một ngày đầu đông giá rét để chịu trận màn kính dị lõ bịch của chủ Underground. Cô cực kỳ sợ ma, sợ chết đi được.

Mỹ Anh đưa tay lên nắm đấm cửa lạnh ngắt, xoay một vòng, rồi ẩy mạnh. Cánh cửa cách âm nặng chình chịch mở một góc 45 độ và ngay lập tức thả ra những âm thanh chói chúa vẫn đang bị nhốt kín. Khói màu mù mịt trộn khói thuốc, đèn trần xoay những vệt xanh vàng nham nhở. Sàn nhảy đông chật đến không còn chỗ đứng. Underground thử nghiệm công nghệ ánh sáng của ngôi nhà ma trong các công viên giải trí, khiến những khuôn mặt trở nên trắng bệch, môi thâm tím và tái xanh, còn đôi con mắt là hai hốc đen lóng lánh. Một hình nhân đen tuyền có sừng đỏ chạy qua, trên tay bưng một khay đặt vài ly Rock và chai rượu mạnh. Khuôn mặt người phục vụ hầu như lấp kín sau chiếc mặt nạ màu đen, chỉ hàm răng là sáng lóa nhe cười.

- Chị tìm bàn đặt, tên Vũ Phương Đăng. - Mỹ Anh hét lên để át tiếng nhạc. Cô không ngờ sàn nhảy đông đến thế này. Và cô cho rằng mình không thể chen chúc vào giữa đám đông để đi tìm các bạn.

- Em chịu. Hôm nay đông lắm. Chị nhắn tin cho anh ấy đi. - Cô gái phục vụ cũng hét lên rồi biến mất vào giữa bầy yêu tinh đang nhảy nhót.

- Đồ bò cái lười biếng. - Mỹ Anh văng tục. - Tao mong cho mày bị sa thải ngay ngày mai.

Câu nguyện rủa của cô ngay lập tức lọt vào tai một gã đang đứng bên cạnh. Gã này chỉ đeo chiếc băng đen bịt một mắt và có vẻ cũng đang lạc nhóm.

- Còn anh mong cho chỗ này bị một quả bom bít cửa vào, xem màn kinh dị đến đâu.

Gã cười khùng khục rồi đưa hai ngón tay lên mồm huýt sáo. Tức thì rất tinh cờ, tay DJ trên bục sân khấu cất giọng khàn khàn như vọng lên từ âm ty.

- Wake up, Dead. Go around and dance. Wake up, Dead. Join us and dance.

- Điền rồ. - Mỹ Anh lăm bắm rồi rút điện thoại.

Trong khi cô vừa kịp bấm vào một phím màu xanh thì trên màn hình chợt hiện ra một khuôn mặt dập nát. Mỹ Anh kêu lên và suýt đánh rơi điện thoại. Tức thì một bàn tay lạnh toát luồn vào bụng cô.

- Bất ngờ chưa cưng?

- Trò vớ vẩn. - Mỹ Anh huých khuỷu tay vào người vừa rồi. - Nếu các tối thứ bảy, anh còn để em đi một mình thế này nữa, thì tốt hơn hết là...

- Chia tay chứ gì. - Người trẻ tuổi có bộ ria mép giả màu đen tương phản với chòm tóc đỏ dựng ngược ghé sát tai Mỹ Anh, hơi nóng ẩm ướt luồn vào lỗ tai cô nhồn nhột. - Anh thuộc bài lắm rồi em ạ. Chỉ thỉnh thoảng thôi, xe của anh phải sửa chữa tí chút. Em có đi được không hay anh phải bế em vào?

- Không khiến. Mọi người đến hết chưa?

- Đông đủ rồi, đang ngồi trong kia. - Anh ta chỉ vào trong góc, chỗ

mọi khi là cái bực cao hơn mặt sàn, hôm nay hàng rào inox đã được treo thêm vài chiếc sọt người nhỏ tí xíu.

- Đăng, anh lấy đâu ra cái hình dễ sợ thế?

- Sợ không, của độc đấy. Ban nãy thằng Đắc share Bluetooth cho cả bọn.

- Thấy ghê, anh...

Mỹ Anh chưa kịp nói hết câu đã bị Đăng kéo tay vào giữa đám đông. Anh đi trước, cố gắng xô đẩy để tạo một lối đi cho cô người yêu mới đến. Mỹ Anh nhìn thấy những người bạn đã ngồi đông đủ quanh chiếc bàn tròn. Ngoài Mai Ly, Kim Trang còn có một cô gái lạ mà Mỹ Anh đoán là người yêu của Đắc.

- Anh Đắc, cái hình... - Một luồng ánh sáng quét lên bàn cắt ngang lời của cô.

Mỹ Anh hét lên và nhảy lùi ra sau sợ hãi. Giữa bàn là một ngón tay bị cắt cụt, trên còn đeo nguyên chiếc nhẫn. Tất cả cười phá lên thích thú. Trống ngực đập thình thịch, Mỹ Anh tựa lưng vào hàng rào inox.

- Cái gì thế?

- Bánh Halloween. - Đắc cười khoái chí. - Tụi Under năm nay được lắm, nghĩ ra rất lắm trò. Trong thực đơn còn có cả một bàn tay đầy máu và vài cái tai nữa, em có muốn thử không?

- Thôi đi, ghê quá. Có gì hay đâu.

- Hay chứ. - Đắc nhón ngón tay cụt và nhanh chóng nhét vào miệng có hai hàm răng xanh lét, rồi nhai nhồm nhoàm. - Thú vị thật, máu me, kinh dị, mình thích cái không khí này.

- Tất nhiên rồi, một đêm ấn tượng. - Đăng hồ hởi và cũng định nhắc một ngón tay cụt.

Mỹ Anh ngăn anh lại.

- Thôi đừng, anh mà ăn cái thứ ấy là em sẽ...

- Chia tay anh chứ gì? - Đăng nhe răng ra cười. Cùng lúc đó, gã DJ đeo mặt nạ Babayaga lại hạ giọng rên rí.

- Wake up, Dead. Go around and dance. Wake up, Dead. Taste my blood and dance.

- Wake up, Dead. Go around and dance. - Đứng lặp lại và kéo tay Mỹ Anh ra giữa sàn nhảy.

Họ không có chỗ, đành đứng sát nhau mà lắc lư. Đẳng giờ hai cánh tay lên trời, miệng hét to.

- Chân không nhảy được thì cho tay nhảy vậy.

Mỹ Anh theo phản xạ nhìn lên và chột giật mình khi thấy trên hành lang tầng hai, đằng sau đám người xúm xít cạnh lan can inox, có một hình nhân mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ đen lấp trong bóng tối. Cô cảm thấy trán mình gai lên, thứ giác quan bản năng khi bắt gặp một ánh mắt đang chiếu tướng. Mỹ Anh lắc đầu. Khi cô ngẩng lên lần thứ hai, người mặc áo choàng đen đã biến mất. Chắc lại nhân viên phục vụ sàn nhảy làm cò mồi, cô nhủ thầm. Các lễ hội hóa trang kiểu này không mấy khi được khách hưởng ứng bằng các bộ trang phục quái lạ. Phần lớn những người giả trang là nhân viên của Underground. Họ quần băng khắp người thành xác ướp, hoặc đeo mặt nạ quỷ và đội tóc giả là một búi rắn bằng cao su. Gã DJ cũng mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ mũi khoằm và một tay cầm micro, một tay cầm chổi. Tiếng đĩa mix rít lên rồi nhạc ngưng bật. Trong khoảnh khắc im lặng, Mỹ Anh lại thấy người mặc áo choàng đen xuất hiện phía đầu cầu thang bên này. Cách giả trang của anh ta giản đơn song gợi lên vẻ gì đó u ám, đe dọa. Cô vội bỏ về bàn.

- Sao thế? - Đẳng gọi với theo.

- Không, em khát nước thôi mà. - Tuy nhiên, sau đó Mỹ Anh lại đi tuốt ra cửa.

- Đi đâu thế?

Cô không nghe thấy tiếng gọi của Đẳng. Cô chen vào giữa đám đông. Cô cần một chút nước mát để vã lên mặt. Mặc dù nhiệt độ ngoài trời hôm nay xuống còn 10⁰C nhưng Mỹ Anh thấy hơi nóng bốc lên tận đỉnh đầu. Không khí quá ngột ngạt. Cô mở cửa và nhanh

chóng khép lại. Tiếng hú gào “Wake up, Dead” nhỏ dần rồi mất hẳn. Hành lang trở lại yên tĩnh. Ánh sáng màu xanh hắt những tia ma quái lên hai bàn tay trắng bệch của cô. Mỹ Anh lần theo chỉ dẫn để tìm toilet. Không như những nơi khác, khách phải đi hết dãy hành lang rất dài này, quay trở lại ngã ba khi này, rồi rẽ trái, cuối hành lang sẽ là một cánh cửa gỗ cũ kỹ không được trang trí dù chỉ là một vài mẫu giấy màu. Cánh cửa đó sẽ mở ra một sân giữa, băng qua sân giữa là khu phụ. Đây từng là một kho chứa gạo cũ thời Pháp thuộc. Công trình này vẫn thuộc quyền quản lý của chính phủ nên nó mới được cho thuê làm sàn nhảy nhờ tài ngoại giao mà đúng hơn là quan hệ tay trong của chủ sàn Underground. Bằng không, con ngõ này đã nhung nhúc những hộ dân chen chúc từng mét vuông trong các ngôi nhà hũ nút và sẽ chẳng bao giờ họ bỏ qua cho một khu vui chơi giải trí lúc nào cũng như giã giò vào lúc nửa đêm. Nhưng cũng chính vì vậy mà những lối đi hẹp không người này khiến cô gái nhút nhát bị tức thở vì những hình ảnh ma quái tưởng tượng. Mỹ Anh lần mò trong bóng tối và mở cánh cửa gỗ. Hơi lạnh buốt lập tức thốc thẳng vào lồng ngực. Đêm đông cuối tháng không một ánh trăng sao. Underground tận dụng diện tích của một kiến trúc lâu đời trên phố cổ nên không thể thay đổi kết cấu. Chủ sàn vẫn dành duy trì cái sân giữa cổ xưa từ cả thế kỷ. Trong này cũng có một cây si già. Bóng của nó trùm lên tối đen cả một góc sân khiến ngọn đèn vàng vọt duy nhất thấp sáng cho khách cũng hầu chẳng giúp ích được gì. Chỗ này không cần phải trang trí những phụ kiện Halloween cũng đã đủ kinh dị lắm rồi, Mỹ Anh nhủ thầm, lòng thấy hơi khó chịu. Cô bước ngang qua sân và đi vào nhà vệ sinh nữ. Không tối tàn như bên ngoài, khu vệ sinh được cải tạo tối tân hết một khách sạn năm sao. Những phiến đá lát đen sáng bóng lên dưới ánh đèn. Một bản nhạc điệu dàng phát ra từ chiếc loa nhỏ xíu gắn trên trần. Rõ may mắn rằng tay quản lý đã quên mất chi tiết này, nếu không hẳn hẳn đã thay thế bằng một bản nhạc rùng rợn hơn, đủ khiến khách ra vào phát ốm lên vì sợ.

Cô nhìn vào gương, thấy đôi gò má hơi ửng đỏ vì ly whisky khi nãy. Cô vã nước ấm lên mặt, lấy một chiếc khăn tay từ chồng khăn thơm phức để sẵn bên cạnh thấm những giọt nước đọng trên mi mắt, rồi hơ tay dưới máy sưởi. Bình thường phòng vệ sinh nữ lúc nào cũng đầy ắp người, là các cô gái tranh thủ vào chỉnh sửa áo quần và tô vẽ lại khuôn mặt, nhưng có lẽ hôm nay quá lạnh, không ai muốn chui ra ngoài trời dù chỉ là một vài giây. Cô cũng bôi thêm luminous lên bờ môi cho thêm bóng mọng, nhìn vào gương lần cuối rồi quay ra. Tuy nhiên, cô lại bước vào một phòng và ngồi xuống cho dù hoàn toàn chưa cảm thấy buồn tiểu. Cô ráng giải quyết chuyện này trước vì biết đầu lát nữa có nhu cầu, mà cô không hề muốn quay trở lại đây thêm một lần nữa.

Có tiếng kẹt cửa. Mỹ Anh thở hắt một cách thoải mái vì có thêm người. Tuy nhiên không có thêm tiếng mở cửa ở khoang bên cạnh, không thấy tiếng xả nước trên lavabo, không loạt xoạt của áo quần và túi xách, có lẽ cô gái kia chỉ cần một chiếc gương to để trang điểm lại. Bước chân của cô gái bên ngoài bắt đầu chuyển động, tiến về khoang của cô và dừng lại. “Sang bên kia đi, trong này có người rồi”, Mỹ Anh nghĩ thầm. Ở đây có đến sáu khoang tất cả và cô gái góc nghếch ngoài kia cứ đứng yên lặng chờ đợi bên cánh cửa. Cô ta tiến thêm một bước và qua phần hổng dưới cánh cửa, Mỹ Anh thấy một bàn chân đi ủng đen xù xì vẫn với dáng vẻ chờ đợi. Cô đứng lên, chuẩn bị mở cửa để xem cô nàng dờ dẩn kia là ai thì lại thêm một tiếng kẹt cửa nữa. Bàn chân đi ủng biến mất.

Mỹ Anh kéo chốt và ngay khi cánh cửa vừa mở hé, một bàn tay lạnh buốt đã đẩy cô trở lại vào bên trong. Cô kinh ngạc mở to mắt và thốt lên.

- Đăng, anh làm gì ở trong này?
- Đi theo em chứ còn làm gì nữa. - Anh chàng nhanh tay chốt cửa lại và kéo thốc chiếc váy dạ len của cô lên cao.
- Sao anh dám vào nhà vệ sinh nữ?

- Hóa trang hết thế này biết ai là nam ai là nữ. - Đăng kéo chiếc mặt nạ và hôn tới tấp lên mặt lên cổ cô.

Mỹ Anh nguẩy đầu ra và thì thầm.

- Trong này cũng có người đấy.

- Không có ai. Tất cả các cửa đều mở.

- Vừa rồi còn có người đứng bên ngoài mà.

- Mà có thì đã sao. Hôm nay em làm sao thế?

- Tay anh lạnh như ma ấy.

- Nó đang chờ em làm ấm lại.

Mỹ Anh thấy những luồng hơi lạnh truyền từ đùi lên bụng, rồi lên ngực lên cổ. Cô tìm những điểm tựa trên vách tường và cố kìm nén những âm thanh thoát ra từ cơ khoái lạc nhưng vô ích, điều mà cô lập tức cảm thấy là ngưng ngay khi Đăng chấm dứt những chuyển động cuối cùng trên cơ thể. Cô hình dung ra lúc mở cửa, bên ngoài sẽ đầy nhóc những cô gái đang tròn xoe mắt tò mò về phía cánh cửa ghi đóng kín. Tuy nhiên phòng ngoài vẫn vắng lặng như lúc cô mới vào.

- Anh đã bảo không có ai mà. - Đăng nháy mắt.

Anh chàng kéo mặt nạ lại như cũ và khoác vai cô đi ra, đường hoàng như thể vừa bước ra từ nhà hát. Sân giữa im lìm và lạnh lẽo. Khi Mỹ Anh khép lại cánh cửa gỗ thông ra sân để bước vào dãy hành lang ấm áp, trong một phần nghìn giây, cô chững lại vì một bóng đen thoáng hiện ra dưới gốc si già. Bóng đen mặc áo choàng, chính là người đeo mặt nạ đứng trên tầng hai trong khu vực sàn nhảy. Qua ánh đèn quanh quách ngoài sân, chiếc mặt nạ tạo một ấn tượng vô cùng khó chịu. Đó là hình ảnh chưa từng xuất hiện ở bất cứ bộ phim kinh dị hay một truyền thuyết ma quái nào. Chỉ là một gương mặt màu trắng phẳng lì không mũi mồm, với hai hốc mắt đen ngòm u tối. Bóng đen khẽ di chuyển. Mỹ Anh nghẹt thở. Người này đi một đôi ủng đen xù xì, chiếc ủng đã xuất hiện ngay trước cánh cửa của cô khi nãy. Cô đóng sập tấm gỗ dày nặng nề rồi rảo bước đuổi theo Đăng.

Họ nhanh chóng trở về không gian tràn ngập khói thuốc, hơi rượu và âm thanh ngàn ngạt từ những chiếc loa thùng. Cả nhóm đã lẫn vào đâu đó trong đám đông đang nhảy múa. Lần này Mỹ Anh không tham gia nữa cho dù Đăng đã bỏ cô ở lại một mình để ra cùng các bạn. Một chiếc bánh Halloween hình ngón tay chưa ai đụng đến vẫn lẩn lóc giữa bàn. Cô lén dùng một que khuấy bằng nhựa gậy ngón tay xuống đất. Ba kim chỉ trên đồng hồ đeo tay của cô đã chuẩn bị chập một. Khi Đăng và những người khác quay trở lại bàn, Mỹ Anh lên tiếng.

- Em phải về.

- Sao thế? - Tất cả đồng thanh. - Lát nữa trao giải Nữ hoàng xinh đẹp mà. Thế nào Mỹ Anh chẳng được giải.

Mọi người biết rồi, mình đâu có được đi chơi quá 11 giờ đêm. Hôm nay năn nỉ mãi mama mới chịu cấp visa thêm một tiếng nữa. - Mỹ Anh thở dài tiếc rẻ, thôi thì giải thưởng mà cô chắc chắn sẽ về tay mình đành nhường cho người khác vậy.

- Đúng rồi. - Đăng lên tiếng. - Mỹ Anh không được về muộn đâu. Để anh đưa em về.

- Không cần, em về bằng taxi, mà anh cũng đâu có xe.

- Em về một mình có ổn không?

- Ổn hơn là anh đưa về. - Mỹ Anh nháy mắt đây ý nghĩa, nhớ đến màn cuồng nhiệt đằng sau sân giữa. - Anh cứ ở lại chơi tiếp. Tạm biệt mọi người.

- Thế thì bọn mình cũng về luôn. - Mai Ly và Kim Trang đồng thanh.

- Các cậu muốn giải tán Underground đây mà. - Đắc chưng hửng.

Đăng đứng lên mở đường để đưa các cô gái len qua đám người đông đúc ra ngoài. Những nhân viên đeo sừng đỏ mở cửa cho họ và cúi chào lịch sự. Gió lạnh lúc này làm Mỹ Anh dễ chịu. Tất cả đều đi taxi. Mai Ly và Kim Trang về cùng đường nên họ lên chung một xe. Đăng kéo Mỹ Anh sát vào mình, khuôn mặt lộ vẻ áy náy.

- Anh xin lỗi vì hôm nay không đưa đón em được.